

Sommernattens amøbe...

Lidt uden for byen Stege på Møn ligger et lille vandhul. Det er ikke så stort, vandspejlet er vel ikke mere end 20 x 20 meter. Rundt om vandhullet vokser et bredt bælte af piletræer, buske og vilde blomster så tæt, at man dårligt kan se vandhullet fra den forbigående vej. Det lille område er et paradis for fugle, insekter og små vanddyr, og helt uforstyrret går livets gang for stedets beboere.

Et par kilometer derfra gik jeg i skole. Og nogle gange var vi på besøg ved vandhullet uden for byen. Her fangede vi små dyr, fisk og biller og fragtede dem hjem på skolen i plasticposer med vand. Her kunne vi så studere dem enkeltvis, lige fra det mindste krebsdyr til den største bille. Og de første gange overraskede det mig, hvor meget liv der er i et vandhul. På overfladen ligner det jo bare en stor vandpyt eller ”dødt” mosevand. Men dér, hvor jeg troede, at det var småt med liv, lige dér var faktisk fyldt med liv! Og jo mere jeg kiggede i mikroskopet hjemme på skolen, jo mere liv kunne jeg ane mellem tang og andet småskidt i vandet. Det er forbavsende, i hvor små størrelser, livet kan opleves. Men det lille liv på tangbladet er jo lige så meget liv, som jeg selv. Vi begge gennemgår tre faser; vi fødes, vi lever, vi dør. Men alligevel så er der forskel på os.

Jeg formoder, at de fleste vil give mig ret i, at jeg har større bevidsthed og tankevirksomhed, end den encelledede amøbe ude i vandhullet. Amøben registrer vel en form for bevægelse fra mig, men uden at vide, hvad jeg er. Jeg er til – skabt – i samme verden, som amøben, men uden at den véd, at jeg eksisterer.

Jeg tror på, at Gud er for os mennesker, hvad vi er for en amøbe – uden for vores erkendelses rækkevidde i dén forstand, at vi ikke kan se Gud. Vi er overladt til at måtte tro på Hans eksistens. Det kan vi så også gøre – TRO. Tro på Guds Ord, når vi hører det – lade troen få tunge i bøn og salmesang – og give troen næring i et af de mange eksistentielle vandhuller, som vi kalder sognekirker.

I kirken kan vi høre, hvor stor Gud er i forhold til os mennesker. Men vi kan også blive mindet om, hvor store vi er i Guds øjne, at Han lod sin søn føde, leve og dø til glæde og gavn for hver eneste af os. Og netop den påvirkning og påmindelse om Guds ord og kraft kan give os noget at læne os op ad i livet, når vi føler os tynget ned i jorden af byrder eller løftet op fra jorden i glæde.

En klar sommeraften ser vi den dybe himmel, der åbner sig for os og åbenbarer den vide stjernebob af små funklende lys i mørket. Og som mørket falder på – og duggen bare falder – der gror busk sammen med busk, og bliver én skygge over marken. Alle ting slettes for vort øje, men over vort hoved står en himmel fuld af stjerner og fortæller os, at Skaberværket er større, end vi forstår. Jeg må erkende, at jeg er til i samme verden, som amøben, men uden at den véd, jeg eksisterer. Men jeg er også skabt i en verden, hvor Gud fader glædes over mit liv, hvor lille, det end kan fornemmes at være. Og Han har givet mig opstandelsens virkelig – en virkelighed, jeg ikke kan se eller forstå, men alene tro.

Jeg kan tro på, at Gud fader er min verden og vandhul. Og det giver mig håb om, at Han en dag tager mig ud af min egen virkelighed og op til sig, og sin virkelighed.

Så benyt sommeren til at finde et vandhul og bliv mindet om, hvor stor du er for Gud – og kig på stjernehimlen og bliv mindet om, hvor stor Gud er for dig.

Mads Zachodnik